

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **V. B.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 11. 2013, č. j. 30 A 46/2013 – 61, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.
- II. Žalobkyni **se ukládá zaplatit** České republice – Nejvyššímu správnímu soudu **soudní poplatek** ve výši **1000 Kč** za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **do 7 dnů** ode dne doručení tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 6. 2013, č. j. MV-15757-4/SO/sen-2013, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, Oddělení pobytu cizinců Plzeň (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 18. 12. 2012, č. j. OAM-29123-19/DP-2012, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Správní orgán prvního stupně rozhodl tak, že se podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí, neprodlužuje platnost povolení žalobkyně k dlouhodobému pobytu. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný vyšel z toho, že žalobkyni byl dřívějším rozhodnutím povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání (účasti v právnické osobě), a to s platností od 10. 8. 2010 do 9. 8. 2012, přičemž však žalobkyně v tomto období pobývala na území České republiky pouze 76 dnů.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila žalobou ze dne 15. 7. 2013, ve které navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobkyni náklady řízení; mimoto navrhla, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek. Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 14. 11. 2013, č. j. 30 A 46/2013 – 49, žalobě přiznal odkladný účinek.

[3] Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 26. 11. 2013, č. j. 30 A 46/2013 – 61, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[4] Proti rozsudku Krajského soudu v Plzni se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) bránila kasační stížností ze dne 12. 12. 2013, ve znění doplnění kasační stížnosti ze dne 14. 2. 2014,

ve které navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení a přiznal stěžovatelce náhradu nákladů řízení.

[5] V rámci doplnění kasační stížnosti ze dne 14. 2. 2014, které bylo soudu doručeno dne 17. 2. 2014, stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 až 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Tento návrh odůvodnila tak, že má v Česku fungující společnost (X). Pokud by byla nucena vycestovat, nemohla by se účastnit na chodu této společnosti, jejímž je společníkem, čímž by byl zásadně ohrožen provoz společnosti a stěžovatelka by nemohla vykonávat náplň své práce; to by mohlo vést až k zániku podnikání samého. Přiznáním odkladného účinku nemůže být způsobena újma jiným osobám a je i ve veřejném zájmu, aby na území České republiky podnikaly společnosti, které generují zisk, řádně odvádí daně a plní další své povinnosti a jsou pro společnost přínosem; o takovou společnost se přitom jedná i v případě společnosti stěžovatelky. V případě nepřiznání odkladného účinku by navíc byla připravena o možnost osobně se účastnit soudního řízení, resp. být v přímém kontaktu se svým právním zástupcem. V této souvislosti poukázala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, a ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76.

[6] Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku ze dne 28. 2. 2014 navrhl, aby kasační stížnosti nebyl přiznán odkladný účinek. Vyjádřil názor, že vzhledem k neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu pravomocným rozhodnutím správního orgánu, které je předmětem soudního přezkumu v projednávané věci, stěžovatelka není oprávněna k pobytu na území České republiky, a to bez ohledu na případné přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V této souvislosti žalovaný zdůraznil, že poskytnutí odkladného účinku má charakter mimořádného prostředku, který nelze aplikovat paušálně; na podporu svých tvrzení poukázal na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2013, č. j. 3 A 120/2013 – 28. Je mimoto přesvědčen, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by bylo v rozporu s veřejným zájmem, spočívajícím v ochraně České republiky před neoprávněně získanými povoleními k pobytu, přičemž stěžovatelka je navíc zastoupena advokátem, jehož úkolem je zajistit i bez její přítomnosti náležitou ochranu jejím právům; toto právo lze zajistit rovněž na základě víza.

[7] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v projednávané věci nejsou naplněny zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[8] Podle § 107 s. ř. s. „*kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užíje přiměřeně.*“ Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. „*soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*“

[9] Z citovaných ustanovení vyplývá, že kasační stížnost ze zákona nemá odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, jestliže by výkon nebo jiné právní následky kasační stížností napadeného rozhodnutí krajského soudu, resp. krajským soudem přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Odkladný účinek má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy; je koncipován jako dočasná procesní ochrana stěžovatele jako účastníka řízení před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého soudního, resp. správního rozhodnutí; přiznáním odkladného účinku je prolamována právní moc rozhodnutí. Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, přitom má povinnost tvrzení a povinnost důkazní, a je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon či jiné právní následky rozhodnutí znamenaly.

pokračování

[10] Předmětem řízení v nyní projednávané věci je přezkum rozsudku Krajského soudu v Plzni, kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým stěžovatelce nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání (účasti v právnické osobě), přičemž ze spisového materiálu se podává, že stěžovatelka působí ve funkcích společníka a jednatele společnosti X.

[11] Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozhodnutím žalovaného sice pravomocně došlo k odeprání určité konkrétní formy pobytového statusu (právního titulu pobytu na území České republiky), toto rozhodnutí však nemá za bezprostřední následek, že by stěžovatelka byla nucena území České republiky opustit, jak by tomu bylo například při uložení správního vyhoštění s vymezením doby, po kterou by jí nebylo lze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Bezprostředním následkem rozhodnutí žalovaného stejně tak není ani znemožnění účasti stěžovatelky na soudním řízení, resp. kontaktu s právním zástupcem. Výkon či jiné právní následky rozhodnutí pro ni tak samy o sobě neznamenají újmu, která je způsobilá k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť stěžovatelce nebrání usilovat o získání jiné formy pobytového statusu na území České republiky, a zejména pak pro ni neznamenají povinnost území (nuceně) opustit, což teprve by mohlo způsobit ohrožení podnikání stěžovatelky v rámci společnosti, v níž je vlastníkem obchodního podílu a současně jedním z jednatelů. Nelze pak ani tvrdit, že by právní následky rozhodnutí žalovaného pro případ jeho eventuálního zrušení v rámci přezkumu správními soudy mohly být již jen stěží odstraněny, popř. že by mohly být zhojeny pouze při vynaložení značných nákladů. Stěžovatelce by v takovém případě nic nebránilo znovu usilovat o vydání nového, pro ni pozitivního rozhodnutí.

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelka uvádí důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti toliko v obecné rovině, a nedostála tak své povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní; nepředložila přesvědčivé argumenty na podporu tvrzení, že (bez ohledu na to, že se nejedná o bezprostřední následek rozhodnutí žalovaného, jak bylo uvedeno výše) by její (dočasná) nepřítomnost na území České republiky znamenala ohrožení jejího podnikání, popř. dokonce ohrožení existence společnosti X. V této souvislosti lze poukázat na to, že původní povolení k pobytu bylo vydáno na období od 10. 8. 2010 do 9. 8. 2012, z tohoto období však stěžovatelka podle vývodů žalovaného pobývala na území České republiky pouze 76 dnů, přičemž sama stěžovatelka v řízení připustila, že v Česku pobývala nepravidelně, celkově v rozsahu cca 16 měsíců, a to bez ohledu na své závazky spojené s podnikáním; jako společník a jednatel přitom působila po celou dobu. K pochybnostem o stěžovatelkou blíže nekonkretizovaném tvrzení, že by (dočasná) nepřítomnost na území České republiky ohrožovala její podnikání, popř. samotnou existenci společnosti X, dále přispívá, že stěžovatelka je toliko jedním ze tří společníků (s obchodním podílem 25 %) a jedním ze čtyř jednatelů, přičemž za společnost jedná a podepisuje každý jednatel samostatně.

[13] Na posouzení návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nemohly nic změnit závěry usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č.j. 5 As 73/2011 – 100, když tímto usnesením sice byl přiznán odkladný účinek kasační stížnosti týkající se přezkumu správního rozhodnutí téhož druhu, v daném případě se však jednalo o zrušení povolení k trvalému pobytu, a to za zcela odlišného skutkového stavu. Nejvyšší správní soud v kontextu specifických okolností dospěl v dané věci k závěru, že vzhledem k osobním a rodinným poměrům stěžovatele by nucené opuštění České republiky pro něho a pro jeho rodinu mohlo znamenat nenahraditelnou újmu, přičemž konstatoval, že pokud by nedošlo k odkladu právních účinků pravomocného správního rozhodnutí, bylo by vzhledem k důvodům, které vedly žalovaného k vydání rozhodnutí o odnětí oprávnění k trvalému pobytu, reálné nebezpečí, že by byl stěžovatel skutečně nucen ještě před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu opustit území České republiky.

[14] Toliko pro úplnost a nad rámec potřebného odůvodnění je Nejvyšší správní soud nucen odmítnout úvahy žalovaného ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku, podle nichž by stěžovatelka nebyla oprávněna k pobytu na území České republiky ani v případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Je třeba zdůraznit, že pokud je předmětem přezkumu správními soudy rozhodnutí o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, byla by v případě přiznání odkladného účinku prolomena právní moc rozhodnutí správního orgánu, kterým toto povolení k pobytu prodlouženo nebylo, jinými slovy by přinejmenším do rozhodnutí soudu nebylo postaveno najisto, jak mělo být s žádostí o prodloužení doby platnosti povolení k pobytu naloženo. Jako nepřijatelné je pak třeba vyhodnotit úvahy žalovaného, že v důsledku přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by stěžovatelka neoprávněně získala povolení k pobytu.

[15] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud, vycházející z tvrzení stěžovatelky v návrhu na přiznání odkladného účinku, nedospěl k závěru, že by pro ni výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí mohly znamenat relevantní újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., již se nezabýval posouzením navazujících kritérií pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tedy poměřováním, zda by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, jakož ani tím, zda by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[16] Nejvyšší správní soud dodává, že z rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, publikováno pod č. 1072/2007 Sb. NSS, dostupné z: <www.nssoud.cz>). Mimoto je třeba upozornit na ustanovení § 73 odst. 5 s. ř. s., podle něhož „*usnesení o přiznání odkladného účinku může soud i bez návrhu usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly.*“

[17] Na základě výše uvedených důvodů rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. výrokem I. tak, že se kasační stížnosti nepřiznává odkladný účinek.

[18] O povinnosti zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl vycházející ze závěrů svého usnesení ze dne 29. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32, v němž zdejší soud judikoval, že „*povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit [§ 4 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, per analogiam].*“

[19] Nejvyšší správní soud proto stěžovatelce výrokem II. uložil povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který podle položky 20 Sazebníku poplatků (příloha zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů) činí 1000 Kč, a to do 7 dnů ode dne doručení tohoto usnesení.

Soudní poplatek lze zaplatit jedním z těchto způsobů:

- vylepením kolků na vyznačené místo na tiskopisu k tomuto usnesení připojenému; vylepte vždy oba díly kolkové známky, tiskopis podepište a vraťte soudu, kolkové známky neznehodnocujte;
- v hotovosti na pokladně soudu;
- bezhotovostně **převodem na účet** soudu číslo: **3703-46127621/0710**, vedený u České národní banky, pobočka Brno. **Variabilní symbol** pro identifikaci platby je: **1040416513**.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 21. března 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu

pokračování

Vyhovuji výzvě a zasílám v kolkových známkách určený soudní poplatek.

Datum:

podpis

Místo pro nalepení kolkových známek: